Mithat Bala

Hayâ ve Edep Abîdesi

Hazreti

OSMAN

- ROMAN -

"Osman çok hayâlı birisidir.
Kendisinden meleklerin bile hayâ ettiği bir kimseden
ben hayâ etmeyeyim mi?"
Hz. Muhammed (sav)

2. BASKI

Hayat

Hayâ ve Edep Abîdesi

Hazreti

OSMAN

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-297-6
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 688
Hayat Edebiyat : 99
Kitabın Adı : Hayâ ve Edep Abîdesi Hz. Osman
Yazarı : Mithat Bala
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri veTarihi : Ankara, 2025
Baskı ve Cilt : Ertem Basım
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Mithat Bala

Hayat

Mithat Bala

1969 Eylülünde, mavi ile yeşilin bütünleştiği Ordu'da, Karadeniz'in en büyük şelalesinin bulunduğu Ohtamış köyünde doğdu. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey'de, liseyi ise yatılı olarak Trabzon İmam-Hatip lisesinde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat fakültesinden mezun oldu. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen yönetici olarak çalıştı. Eğitimci ve ilahiyatçı olan yazarımız hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde öğretmen olarak görev yapmaktadır.

Hedefi "Asrısaadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Allah Resulü'nün ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemiyle de Allah Resulü'nün dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır.

Yayınlanmış eserleri:

1- *Yiğitlerin Şahı Allah'ın Aslanı* **Hazreti Ali** (Roman)

2- *İkinin İkincisi, Sadık Dost* **Hazreti Ebu Bekir** (Roman)

3- *Adalet Timsali* **Hazreti Ömer** (Roman)

İthaf

Beni yetiştiren sevgili anneme ve babama…
Çalışmalarımda benden desteklerini esirgemeyen eşime ve oğullarıma…
Hazreti Ömer'in adaletini yaşatmaya çalışan adil yöneticilere ve hâkimlere…

Resulullah (sav) buyurmuştur:

"Her peygamberin cennette bir refiki vardır.
Benim cennetteki refikim de Osman'dır"

(Tirmizi, "Menâkıb", 19)

"Kendisinden meleklerin hayâ ettiği bir kimseden
ben hayâ etmeyeyim mi?"

(Müslim, "Fezâilü's-sahâbe", 26)

İki Nur Sahibi Hazreti Osman

"O, burayı hak etmiyor.
Onun Cennetü'l-Baki'ye gömülmesine
asla izin vermeyiz. İsterseniz onu
Yahudi mezarlığına gömebilirsiniz."

Şehre hâkim bu tepenin üstüne vardığımda Medine'de güneş batmıştı. Karanlık koyu bir battaniye gibi sarmıştı Nurlu Şehri.

Mekke İslam'ın doğduğu şehirdi. Medine ise dal verip çiçeklendiği, meyveye durduğu yerdi. Hicretten önceki adı da Yesrib'ti.

Yesrib, Suriye ticaret yolu üzerinde, iki volkanik tepe arasına kurulmuş, etrafı hurma bahçeleriyle çevrili, çorak topraklı bir beldeydi. Mekke'nin 450 kilometre kuzeyindeydi. On, on beş bin arası insan yaşardı. Sıtması boldu. Suyu çok olsa da kullanılabilir içme suyu azdı. Kuzeyinde Uhut dağı vardı.

Bu şehirde, Araplarla beraber Yahudi kabileleri yaşardı. Araplar çoğunluk olsa da o zamanlar söz Yahudilerdeydi.

Kökü bir olan iki Arap kabilesi, Evs ve Hazreç birbiriyle kavgalıydı. Yahudiler, hâkimiyetlerini sürdürmek için sürekli harlarlardı bu kavgayı.

622 yılında Allah Resulü'nün şehre gelişiyle nurlandı Yesrib. Nurlu Şehir Medine oldu.

Medineliler hem kalplerini hem de evlerini açtılar Allah Resulü'ne. Allah Resulü'yle beraber gelen Müslümanları da kucakladılar.

İnsan için kalp neyse şehir için de mescit oydu. Dolunayın doğuşu gibi Veda tepelerinden şehre inen Nurun Sahibi Allah Resulü Medine'de, ilk olarak şehrin kalbi mescidini inşa etmeye başladı. Mescidin yapıldığı yer, Medine'ye girdiği gün devesinin ilk çöktüğü yerdi. O gün bütün eller O'na (sav) uzanmış, "Bize misafir olun Ya Resulullah!" demişlerdi. Yüce Nebi buyurmuştu.

"Devemi serbest bırakınız. O, bu konuda memurdur. Nereye çökerse oraya en yakın evde misafir olacağım."

Deve ilk olarak iki yetim kardeşe ait bir arazide duraklamış, sonra yoluna devam etmiş ve Hazreti Eyüp Sultan'ın evinin yakınında çökmüştü. Allah Resulü de, Hazreti Eyüp Sultan'ın evinde misafir olarak kalmaya başlamıştı.

Mescidin yapıldığı yerin sahibi yetim kardeşler, arsalarını mescit yapımı için, bedelsiz olarak bağışlamak istemişlerdi. Rahmet Peygamberi kabul etmedi. Arsaların bedeli, yol arkadaşı Hazreti Ebu Bekir tarafından yetim kardeşlere ödendi. Mescidin ilk taşı ondan sonra konuldu.

İlk taşı da Allah Resulü koymuştu. Allah Resulü'nün ardından Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ebu Bekir'in ardından da sırasıyla Hazreti Ömer, Hazreti Osman ve Hazreti Ali taşlarını koydular.

Rahmet peygamberinin önceliği barış ve istikrardı; kardeşlikti, huzurdu.

Mekke'den Medine'ye Hicret eden Muhacirlerin kalacak yerleri yoktu. İnançlarını yaşamak için genellikle bir gece yarısı çöllere düşmüşler, günler süren zorlu bir yolculuğun ardından Medine'ye ulaşmışlardı. Çoğunun cebinde tek kuruş parası da yoktu. Her biri, bir Ensar'ın evinde misafirdi.

Ensar; yardım eden, yardımcı demekti. Gerçek bir yardımcı olan Medineli Müslümanlara verilen genel addı.

İnananlar birbiriyle kardeşti. Allah Resulü, Ensar ve Muhacir arasındaki kardeşliği daha ileri bir boyuta taşıdı. Ensar ve Muhacir arasında din kardeşliği (Muâhât) uygulaması başlattı. Her bir Ensar tarlasının, evinin, parasının yarısını kardeş seçtiği Muhacir'e verdi. Tarlalar beraber işlendi, ürünler yarı yarıya pay edildi. Yeryüzünde ne öncesinde, ne de sonrasında bir benzeri yoktu bu uygulamanın. Medineliler, Ensar isminin hakkını verdi.

Rahmet Peygamberi, Medine'nin istikrar ve huzur yuvası olması için çabalamaktaydı. İşe, kavgalı iki kardeş kabile Evs ve Hazreç'i barıştırmakla başlamıştı. Sonra Medine'deki Yahudileri davet etti. Medine'de yaşayanlarla vatandaşlık sözleşmesi imzalandı. Bu, yeryüzünde yapılan belki de ilk yazılı anayasaydı. Can ve mal güvenliğinin yanında inanç hürriyeti de sağlandı. Şehre dışarıdan bir saldırı olduğunda şehrin savunması ve sorunların nasıl çözüleceği bir bir belirlendi. Sorunların çözümü için tek hakem Allah Resulü olacaktı.

Allah Resulü daha sonra nüfus sayımı yaptırdı. Medine'nin sınırları belirlenerek sınır taşları diktirdi.

Mekkeli Müslümanlar yani Muhacirler, ticaretten anlarlardı. Pek çoğu ticaret kervanlarıyla Suriye ve Yemen'e ka-

dar gitmişlerdi. İran'a, Mısır'a ve Bizans'a gidenler de vardı. İçlerinden bazıları Medineli kardeşlerinden çarşının yerini sordular.

"Mallarınız sizde kalsın kardeşim! Bize çarşının yerini göstermeniz yeterlidir."

Zamanla her bir muhacirin durumu düzeldi. Bazıları Medine'nin en zenginlerinden oldular. Kendilerine ayrı evler yapmaya başladılar.

Medine'de yapılan evler ilk başlarda küçücüktü. Duvarlar çamurla sıvanır, tavanı ise hurma dallarıyla kapatılırdı. Şehrin kalbi mescit de, Mescidin köşesine Allah Resulü ve eşlerinin kalması için yapılan odalar da aynı şekilde yapılmıştı. Daha sonra Mescidin arka kısmına eğitim-öğretim için yapılan Suffe bölümü de aynıydı. Allah Resulü vefat ettiği güne kadar da böyle kaldı. Hatta birinci halife Hazreti Ebu Bekir zamanında da durum değişmedi. Gösterişten uzak, sade yaşantı hayatın her noktasına hâkimdi. Evler, kıyafetler ve özellikle yeme–içme!... Sonraki halife Hazreti Ömer zamanında insanların ekonomik durumları değişse de durum buydu.

Hazreti Ömer'den sonra ise durum değişmeye başlamıştı. Fetihlerle beraber insanların gelir seviyeleri artmıştı. Gelirlerin artması insanların yedikleri yiyeceklerin ve giyindikleri kumaşların kalitesine de yansımış, Medine'de özenle yapılmış iki katlı, şerefeli, avlulu büyük evler görülmeye başlamıştı. Kimi evlerin duvarları tuğlalarla örülmüş, içi ve dışı boyanmıştı. Peygamber mescidi de hem genişlemiş, hem de yenilenmişti. Bazı yerleri de süslü hale getirilmişti.

Medine'de nüfus armış, evler Sel Dağından beriyi doldurmuştu. İnsanların kıyafetleri gibi günlük yaşantıları da

değişmişti. Yemeye içmeye düşkünlük artmış, neşelenmek için bahçelere çıkmaya başlamışlardı. Resulullah (sav) zamanında sabah karınları doyunca akşama yemeye bir şey bulamayan, akşam doyunca sabaha yiyecekleri olmayan bazı insanlar servet biriktirme yarışına başlamışlardı. Bazılarının başka illerde de evleri ve bahçeleri vardı. Dünyevileşme hayatın her alanında kendisini gösterdi. Mülk ve saltanat kokusu her tarafta duyuldu. Bazı insanlar zühd ve takvadan uzak oldu. Allah Resulü'nün dostları, Allah Resulü'nün uyarısını hatırladı. O, ölümünden az önce buyurmuştu:

"Ashabım! Ben, sizden önce Allah'ın huzuruna varacak bir öncüyüm. Sizin için şahitlikte bulunacağım. Buluşacağımız yer Kevser havuzunun başıdır. Ben, bundan sonra sizin Allah'a şirk koşacağınızdan, şirke düşmenizden korkmuyorum. Fakat dünya için, dünya serveti, makam ve mevkileri için birbirinizle yarışarak birbirinize düşmanlık edeceğinizden, birbirinizin boynunu vuracağınızdan korkuyorum."

Kıtlıktan şikâyet eden bir bedeviye de şöyle buyurmuştu:

"Sizin için zenginlik ve refah daha tehlikelidir. Ne zaman zenginlik ve servet üzerinize oluk gibi akarsa, o zaman tehlikeniz daha büyük olur."

Allah Resulü'nün müjdelediği gibi İran ve Bizans toprakları fethedilmişti. Suriye'nin, Irak'ın, İran'ın, Mısır'ın zenginlikleri ırmağın akması gibi Medine'ye akmaya başlamıştı. Aklı başında sahabiler denizler gibi dalgalanıp gelecek olan fitnenin ayak seslerini duyuyor, bu makam ve servet yarışının fitnenin habercisi olduğunu söylüyorlardı. Müslümanlar Uhud gününü unutulmamalıydı. Dünyalık kaygısı, Allah Resulü içlerindeyken az kalsın felaketleri oluyordu. Daha

çok ganimet toplama düşüncesiyle okçuların yerlerini terk etmesi ağır bir bedel ödetmişti onlara. Kazandıkları zaferi yitirmişler, yetmiş de şehit vermişlerdi. Şehitler arasında Allah Resulü'nün çok sevdiği amcası Hazreti Hamza da vardı. Üstelik Allah Resulü de yaralanmıştı.

Fitnenin kapısı Hazreti Ömer'in şahadetinin üzerinden on iki yıl geçmişti. Medine on iki yıl önceki Medine değildi. Otuz yıl önceki Medine ise hiç değildi. Evler gibi Medine'de yaşayan insanlar çoğalmış, her milletten, her bölgeden insanlar Medine'yi doldurmuştu. Çoğunluk da köleydi. Ayrıca Hazreti peygamberin cahiliye âdeti buyurduğu Ümmet bilincinin en büyük düşmanlarından biri olan kabilecilik ve asabiyet duyguları da tekrar kabarmaya başlamıştı. Halife Hazreti Osman'ın Hilmi'nden ve akrabalarına düşkünlüğünden yararlanan Emeviler devleti tamamıyla ele geçirmişlerdi. Tüm bunlara karşın Medine'de Peygamberin sahabileri azalmıştı. Kimi eceliyle ölmüş, pek çoğu ise cihat, ilim ve tebliğ gayesiyle başka bölgelere göçmüştü. Son günlerde ise Medine kaynayan kazandı. Özellikle son iki yıl, yönetime karşı hoşnutsuzluk sözden eyleme dönüşmüştü. Kırk günden beri de Mısır, Kufe ve Basra'dan gelen yüzlerce insan Medine'deydi.

Peygamber şehri Medine'de kontrol Mısır, Kufe ve Basra'dan gelen bu isyancılardaydı. Sokakta, her yerde onlar ve onlara destek olan çoğunluğu bedevi ve köle taraftarları vardı. Medine'nin en güzel ve en büyük evi olmasa da on iki yıl boyunca en çok ziyaret edilen evinin önünde toplanmışlardı.

Aylardan Zilhicce'ydi. Medine'de yaşayan sahabilerin pek çoğu hac bahanesiyle şehri terk etmişti. Kalanlar da evlerine kapanmışlardı. Evin önünde, ellerinde kılıç isyancılara karşı durmaya çalışan, sayıları iki elin parmakları

sayısını geçmeyen genç vardı. Hepsi de seçkin sahabilerin çocuklarıydı. Babaları Hazreti Ali'nin gözleri gibi koruduğu, Hazreti Peygamberin iki gülüm diye sevdiği torunları Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin onlardan ikisiydi.

Manzara korkunçtu. On iki yıl boyunca valilerin, ordu komutanlarının, başka ülke elçilerinin ziyaret için kapısında saatlerce beklediği evin giriş kapısı yanmış, damı da delinmişti. Kapıdan dumanlar yükselirken evin içerisinden de feryatlar yükseliyordu. Evin etrafında ise karanlık suratlı adamlar vardı.

Evin kapısı yanalı, damı delineli üç gün olmuştu. Evin içerisindeki feryat hala daha ilk günkü gibi göğe yükselmekteydi. Evdeki kadınların çabalarına rağmen evden de koku yayılmaya başlamıştı. Yayılan koku ceset kokusuydu.

Bulunduğum tepeden yarısı yanmış ve damı delinmiş eve ve çevresindeki karanlık suratlı insanlara baktım. Evin sahibini ve o evde neler yaşandığını merak ettim.

Gece ilerlemişti. Ay ve yıldızlar gökyüzünde gülümsüyorlardı. Birden sesler yükseldi evin etrafında. Ellerimi gözlerime siper ederek baktım. Gece olmasına rağmen görebilmiştim. Yanan kapıdan içeri giren bir grup iyi adam, birkaç dakika sonra omuzlarında beyaz bir çarşafa sarılmış kanlı bir cesetle çıktılar. Üç gündür defnedilmeyi bekleyen ceset de sıcaktan bozulmaya başlamıştı, kokuyordu. Ağır kokuyu tepenin üstünden ben de hissettim.

İyi adamlar, isyancıların bağırışlarından ve attıkları taşlardan ürkmüşlerdi. Aceleden omuzlarında taşıdıkları ölünün eli ve başı yana kaymış, başı kapı pervazına çarpmıştı. Bakındığım tepeden kokuyu hissettiğim gibi çıkan o tok sesi de duymuştum.

Omuzlarda kanlı ceset, iyi adamlar koşuyordu. Yıldızların loş ışığında saydım. Toplamda on yedi kişiydiler. Yüzleri karanlık kalabalık ta onların ardındaydı. Yüzleri karanlık kalabalığın hedefi, omuzlarda taşınan kokmaya başlamış kanlı cesetti. Toplamda on yedi kişi olan aslanların onu kendilerine vermeyeceklerini biliyorlardı. Onlardan zorla almak ta mümkün değildi. O aslanların her biri bir orduya bedeldi. Hakim bin Hizam, Cübeyir bin Mutim, Zübeyir bin Avvam, Ali bin Ebu Talib, Talha bin Ubeydullah, Zeyd bin Sabit, Kâb bin Malik, …

On yedi aslanın ardından koşan iki üç tane de kadın vardı. Biri sanırım omuzlarda taşınan kanlı cesedin eşiydi. Onun da sağ eli sarılıydı. Diğerleri de yine kim olduğunu bilmediğim o kanlı cesedin diğer eşi ve kızı olmalıydı.

Yüzleri karanlık adamlar Cennetü'l-Baki'nin girişini kapatmışlardı. İyi adamlar mecburen durdu. İçlerinden biri dedi:

"Yapacağınızı zaten yaptınız. Cesedini olsun bırakın. Ona karşı son görevimizi yapalım, toprağa verelim."

"O, burayı hak etmiyor," diye bağırdı karanlık suratlı adamlardan biri. "Onun Cennetü'l-Baki'ye gömülmesine asla izin vermeyiz."

On yedi aslan kükremeye hazır bir halde bekledi. Her biri elini belindeki kılıca attı. O an karanlık suratlı adamlardan birinin sesi duyuldu. Sesi alaycıydı.

"İsterseniz onu Yahudi mezarlığına götürebilirsiniz. O, orayı hak ediyor."

Mezarlıkta buz gibi bir hava esti. Karanlık suratlı adamlardan bazıları kahkaha ile gülerken sayıları toplamda on yediyi bulan iyi adamlardan biri isyan etti. Bu teklif Allah Resulü'nün yaşarken cennetle müjdelediği yakın dostuna,

damadına, on iki yıl hilafet makamında oturan birine en büyük hakaretti. Tedbir için belindeki kılıcını yarıya kadar sıyırmıştı. Kelimelerin üstüne basa basa söyledi:

"Bu yaptığınız ne insanlığa, ne ahlaka, ne de Müslümanlığa sığmaz. Allah'a yemin olsun ki buna asla müsaade etmem. Yeryüzünde Kusay soyundan tek bir canlı kalmasa da bu dediğiniz asla olmayacaktır."

Kusay, Kureyş'in atalarındandı. Hazreti Peygamber'in de baba tarafından üçüncü dedesiydi.

Mezarlığın girişinde tam bir sessizlik oldu. Durum gergindi. İsyancıların liderlerinden olduğu anlaşılan bir adamın sesi duyuldu. Arkadaşları ona Cebele diye çağırıyordu. Hedefleri için karşısındaki iyi insanlara ihtiyaçlarının olduğunu bilmekteydi. Kendince her iki tarafın da kabul edebileceği bir öneride bulundu.

"Cennetü'l-Baki'nin arka kısmında olan yere gömebilirsiniz. Haşşi Kevkeb'e!"

"O çöplüğe mi?"

"O, oraya layıktır. Başkasını kabul etmeyiz."

İyi adamlar omuzlarında ceset, Haşşi Kevkeb'e yöneldiler. Karanlık suratlı adamların fikir değiştirmesinden korktukları için aceleyle toprağı kazdılar. İçlerinden biri bağırışlar arasında cesedin göğsü hizasında durdu. Diğer aslanlar da arkasında saf oldu.

"Allahü ekber."

Eller bağlandı.

Namazda da acele etmişlerdi. Karanlık suratlı adamlar kızdırılmaya gelmezdi. Her an fikir değiştirebilirlerdi. Öyle ya kendileri ayrıldıktan sonra topraktan çıkartıp cesede de işkence ederdi bu karanlık adamlar.

Namazın ardından kanlı cesedi açtıkları mezara koydular, toprak anaya emanet ettiler. Sonra da dağıldılar.

Mezarın kazıldığı yer, Haşşikevkeb, tam bir sessizliğe gömüldü. Gözlerim hala daha mezarın kazıldığı yerdeydi. Aklım taze mezarda yatan o kişidydi.

Kimdi? Nedendi ona bu düşmanlık? Cesedine bile saygı gösterilmeyecek ne yapmıştı o karanlık suratlı adamlara? Üstelik orası peygamberin şehriydi. O insanlardan çoğu da Peygamberin arkadaşlarıydı. Afrika'dan tâ Orta Asya'ya, Kafkaslardan Hint Okyanusu'na İslam devletinin başkentiydi. Meleklerin kuşattığı, Gül Peygamber'in dostları sahabilerin yaşadığı yerdi. Gül Peygamber'in Ravza'sı da buradaydı. Buram buram Gül Peygamber kokmadaydı.

Kulaklarım bir ses duydu. Bir ayak sesiydi bu. Baktım, devesinin yularından çekerek gelen yaşlı bir adamdı. Bulunduğum tepeye, bana doğru geliyordu. Yaklaştı. Gece olsa da yanaklarındaki yaş belirgindi. Sağ elini kalbinin üzerine koyarak selam verdi.

"Aleyküm selam."

Devesini ıhlattı, yanıma oturdu.

"Güneş battı Medine'de, dedi. Durulmaz artık. Hicret şart oldu."

Sonra anlatmaya başladı. Yanaklarından süzülen yaşlar, dilinden dökülen sözlerle yarış halindeydi.

Hazreti Osman'ın Doğumu ve Gençliği

Hazreti Osman evin neşesiydi.
Çocukluğu Taif-Mekke arasında geçti.

Yaşlı Adam gözünde yaş, anlattı:

Doğduğu günü bilirim onun. Babasını bilirim. Taif'te doğmuştu. Taif'i bilir misin sen? Hiç gittin mi? Ben gittim. Bilirim Taif'i. Mekke'nin yaklaşık doksan kilometre güneyindedir. Gazvan Dağı eteklerinde kurulmuştur. Etrafı surlarla çevrilidir. Suyu boldur, bağlık, bahçelik, yeşillik bir yerdir. Sebze ve meyvenin pek çok çeşidi yetişir. Gülleri de güzeldir. Öyle güzel üzüm bağları vardır ki sulu suludur üzümleri. Yemeye doyamazsınız.

Taif, Hicaz bölgesinin Mekke ve Medine'den sonra üçüncü büyük şehridir. Kaleleri güçlüdür. Halkı da zengindir. İslam gelmezden önce Lat putu da bu şehirde bulunurdu.

Lat putu Mekkelilerin en çok saygı gösterdiği, kendilerini Allah'a yaklaştırdığına inandıkları dört büyük puttan biriydi. Dört köşe kaya şeklindeydi. Bütün putlar gibi Taifliler Müslüman olunca o da yıkıldı.

Taifliler, Mekkeliler gibi ticaretten anlarlardı. Hemen her gün Taif'ten Mekke'ye, Mekke'den Taif'e kervanlar gelir ve giderdi. Arabistan'ın çeşitli bölgelerine de Kervan düzerlerdi. Tam bir finans merkeziydi. Tüccarlara faiziyle borç para verirlerdi.

Taif'in havası da çok güzeldi. Mekkeli zenginlerin gözde yazlık yeriydi. O nedenle bazı Mekkeli zenginlerin Taif'te de evleri vardı.

Affan bin Ebu'l-As bin Ümeyye Emevilerdendi. Büyük büyük dedesi Abdumenaf'tı. Abdumenaf, Allah Resulü Hazreti Muhammed'in (sav) de dedelerindendi.

Affan bin Ebu'l As'ın eşi Erva da, Kurayz bin Rabia bin Abduşems'in kızıydı. Kocasıyla aynı soydandı. Annesi Beyda da Resulullah'ın (sav) halasıydı.

Affan bin Ebu'l As, Mekke'nin sayılı zenginlerindendi. Taif'te yazlığı olan birkaç Mekkeliden biriydi. Evliydi. Mutlu bir evlilikleri vardı. Özellikle yazları eşi Urva binti Haris'le beraber Taif'te otururdu. Oğulları Osman, Fil Vakasından altı yıl sonra, 576 yılında bu evde dünyaya geldi, mutluluklarına mutluluk kattı. Ona Osman adını verdiler.

Osman kelimesinin kökü Arapçada, yırtıcı kuş anlamına da gelmekteydi. Anne ve baba, oğullarının düşmanlarını yırtıcı kuşlar gibi avlasın istemişlerdi.

Hazreti Osman evin neşesiydi. Sevimliydi. Genç çiftin evliliklerine mutluluk katmıştı. Çocukluğu Taif-Mekke arasında geçti. Büyüdü. Genç yaşta ticareti öğrendi. Daha sonra tamamen Mekke'ye yerleşti. Tatlı dili sayesinde bol da para kazandı.

Hazreti Osman güler yüzlü, nazik, yumuşak huylu, kibar ve cömert bir kişiydi. Akrabalarına düşkündü. Fizik olarak orta boyluydu ve naifti. Yüzü güzeldi, esmerdi. Teni yumuşaktı. Uzun ve sık sakallı, geniş omuzlu ve iri yapılıydı. Cahiliye döneminde içkiyi kendisine haram kılan, içki kullanmayan sayılı kişilerden biriydi.

Hazreti Osman'ın babası Affan bin Ebu'l As genç yaşta öldü. O ölünce Hazreti Osman'ın annesi Erva, Mekke'nin tanınmış kişilerinden Ukbe bin Ebu Muayt'la evlendi. Hazreti Osman'ın koruyuculuğunu amca Hakem bin Ebu'l As üstlendi. Amca Hakem bin Ebu'l As'ın amacı, Hazreti Osman'ı korumaktan ziyade mallarını yönetmekti.

Hazreti Osman da genç yaşta evlendi. Eşi Ümmü Amr dört erkek, bir kız evlat verdi ona.

Hazreti Osman, Müslüman

"Ey Osman! Sen tacir adamsın.
Kârı ve zararı iyi bilirsin.
Ben kendimi bildim bileli bu putlar buradadır.
Ne bir adım ileri, ne bir adım geri giderler."

Mekke'nin sayılı zenginlerinden biri olan Hazreti Osman, otuz beşinci yaşına yaklaşmıştı. Uzun süren bir ticaret yolculuğundan yeni dönmüştü. Mescid'i-Haram'a gidiyordu. Ebu Kuhafe'nin oğlu Ebu Bekir'le karşılaştı.

Hazreti Ebu Bekir saygın bir kumaş tüccarıydı. Ayrıca Neseb ilmi konusunda uzmandı. Mekke'de Eşnaklık görevini yürütürdü. Cinayet konularını çözer, diyet miktarını belirlerdi. Dili tatlı ve arkadaşlığı da güzeldi. Kendisini sever ve sayardı. Mekke'nin El-Emin'i Hazreti Muhammed'in (sav) de en yakın arkadaşıydı. İşin doğrusu Hazreti Osman da eşinin ölümünden sonra Hazreti Muhammed'in (sav) kızı Hazreti Rukayye'yi evlilik için düşlemişti. Ne yazık ki geç kalmıştı. Mekke'nin El-Emin'i kızları Hazreti Rukayye ve Hazreti Ümmü Gülsüm'ü, amcası Ebu Leheb'in iki oğlu Utbe ve Uteybe'yle nişanlamıştı. Hazreti Ebu Bekir selam verdi.

"Sana anlatacaklarım var ey Osman!"

Koluna girdi. İki dost, insanlardan ayrıldılar.

Hazreti Ebu Bekir, eliyle Kâbe'deki putları ve onlara tanrı diye ibadet eden insanları gösterdi. Fısıltıyla konuştu:

"Şu adamların yaptıklarını görüyor musun? Kendilerine bile faydası olmayan taşların huzurunda eğiliyor, onlara tanrı diye tapınıyorlar."

Hazreti Osman, pek çok Mekkeli gibi ticaret için beldeler gezmiş zeki bir insandı. Taşlardan yapılan ve önünde secde edilen bu sözde tanrıların kendilerine bile faydasının olmadığını biliyordu. Kutsiyet kazansın diye Kâbe ve çevresine konulmuştu. Kumaş tüccarı arkadaşına sordu:

"Sana göre onlar birer ilah değil midir?"

"Hayır, dostum," dedi Hazreti Ebu Bekir. Onlar cansızdır, kendilerine bile faydası yoktur."

Hazreti Ebu Bekir'in konuşması tatlıydı. Arkadaşı Hazreti Osman'ı da çok iyi tanırdı. Sözlerini sürdürdü.

"Ey Osman! Sen tacir adamsın. Kârı ve zararı iyi bilirsin. Ben kendimi bildim bileli bu putlar buradadır. Ne bir adım ileri, ne bir adım geri giderler. Hep konuldukları yerdedirler. Geceleri üzerlerine pisleyen köpekleri bile yanlarından uzaklaştıramazlar. Sabahleyin kaç defa üzerleri kirletilmiş gördük onları."

Hazreti Osman'ın aklı karışmıştı. Zaten bu konuda hep karışıktı. Uzun yolculuklarda zaman zaman düşünmüştü. Başına bir sıkıntı gelse kime dua eder, kimden yardım isterdi? Kim koşardı yardımına? Kim giderirdi sıkıntılarını? ...

Kâbe'yi dolduran bu tanrıların asla ve asla kendisine yardım edemediğini, edemeyeceğini biliyordu. Onların

Allah (cc) ile kendileri arasında aracı olabileceklerine de akıl erdiremiyordu ama neye inanacağını, kime, nasıl dua edeceğini de bilmiyordu. Çaresizliğini dışa vurdu.

"Öyle ama…"

Hazreti Ebu Bekir anlattı.

"Abdulmuttalib'in torunu, Abdullah'ın oğlu Muhammed (sav) beklenen Nebi'dir. Allah, O'nu (sav) kendisine peygamber seçmiştir. İstersen gel, seni onunla görüştüreyim."

Hazreti Osman, Abdulmuttalib'in torunu, Abdullah'ın oğlu öksüz Hazreti Muhammed'i (sav) çok iyi biliyor ve tanıyordu. Kendisinin de örnek aldığı başarılı bir tacirdi. Dürüst ve güvenilirdi. Sözü dinlenir, görüşleri herkes tarafından kabul görürdü. İnsanların en tatlı dillisi, en yardımseveri, en çok emin olunanıydı. Kâbe'nin tamiri sırasında Hacerü'l-Esved taşının yerine konulmasındaki hakemliği herkesin takdirini kazanmıştı. Haksızlığa uğrayan tüccarların haklarını korumak için kurulan Erdemliler Birliğine de (Hilful Fudul) gönüllü katılmıştı. Herkesin iyiliğine koşardı. Mütevaziydi, kendisini diğer insanlardan üstün görmezdi. Büyükle büyük, küçükle küçük olurdu. Mertti, adildi, merhametliydi. Mekkeliler 'El-Emin' derlerdi ona; Güvenilir Muhammed!

Hazreti Osman ilk başta tereddüt etti. Hemen yakınlarından geçmekte olan Hazreti Muhammed'i (sav) gördü. Yanında gölgesi gibi hiç yanından ayrılmayan yeğeni Hazreti Ali de vardı. Hazreti Ebu Bekir'le beraber El-Emin'in ardından yürüdüler.

Hazreti Osman, Hazreti Muhammed'in (sav) dilinden dinini öğrendi.

"Ey Osman! Allah'ın ihsanı olan cennete rağbet et. Ben, sana ve bütün insanlara hidayet rehberi olarak gönderildim. Allah'tan başka ilah yoktur."

Hazreti Osman, Şam topraklarından dönerken gördüğü rüyayı hatırladı. Uyuduğu sırada bir münadi seslenmişti.

"Ey uyuyanlar, uyanın! Ahmet, Mekke'de zuhur etti."

Mekke'ye döndüklerinde Allah Resulü'nün davetini duymuşlardı.

"Abdullah'ın oğlu Muhammed'e (sav) gökten vahiy gelmiş! Ben peygamberim diyormuş! Mekke ve Taif'te bunca saygın insan varken Allah, peygamber göndermek için bula bula Abdulmuttalib'in o yetim torununu mu bulmuş."

Ayrıca teyzesi Kurayz kızı Suda'nın yıllar önce, çocuk yaşlardayken kendisine söylediği sözler de hayalinde canlandı.

Hazreti Osman'ın teyzesi Kurayz kızı Suda cahiliye döneminde, bir ara kâhin diye de anılmıştı. Bazılarına göre gelecekten haber verebilirdi. Yıllar önce yeğeni Hazreti Osman'a bakmış ve demişti ki:

"Öyle sanıyorum ki ey Osman! Mekke'nin soylu genci Abdulmuttalib'in torunu yetim Muhammed (sav) ileride çok önemli bir görevle görevlendirilecek ve sen de ona yakın olacaksın."

Hazreti Osman Kelimeyi Şahadeti getirdi, Müslüman oldu.

"Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasulühü."

"Ben Şahitlik ederim ki Allah'tan (cc) başka ilah yoktur. Ben yine şahitlik ederim ki Hazreti Muhammed (sav) Allah'ın (cc) hem kulu hem de elçisidir."

Hazreti Osman beşinci, belki de altıncı Müslüman'dı. Allah Resulü'nün (sav) dilinden, gelen ilk vahyi dinledi. Hazreti Peygamber'e 610 yılında, Hira mağarasındayken gelmişti. Alak Suresinin ilk beş ayetiydi.

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla!

Oku, yaradan Rabbinin adıyla!

O, insanı alak'tan (kan pıhtısından) yarattı.

Oku, senin Rabbin sonsuz kerem sahibidir.

İnsana kalemle yazmasını öğretti.

İnsana bilmediğini öğretti."

Ve İşkence...

"Osman'ı ve arkadaşlarını
çölde namaz kılarken gördük.
Osman, Muhammed'e (sav) tabi olmuş."

İslam'a tebliğ ilk başlarda gizliydi. İnananların sayısı bir elin parmakları kadardı, gizliyorlardı kendilerini.

Şirkin temsilcileri insaf yoksunuydu, azgındı, zalimdi. İnanan bir yürek gördü mü ezmek için her şeyi yaparlardı. Yüreği elmas gibi parıldayan iman abidesi Hazreti Bilal'a yaptıkları ortadaydı. Güneşin beyinleri kaynattığı öğle sıcağında kızgın kumlara yatırarak üzerine ağır taş koydular. Aç ve susuz bıraktılar, kırbaçladılar.

"İnkâr et," dediler. Muhammed'i (sav) ve onun Allah'ını (cc) inkâr et. Yalancıktan da olsa tanrımız Hubel'i yücelt. Serbest bırakalım seni."

Hazreti Bilal, imanın sesi oldu.

"Ehad, Ehad; Allah bir, Allah bir."

Hazreti Bilal onların ellerinde, kızgın kumlarda aç, susuz kırbaçlarla boğuşurken Hazreti Habbab'ın imanını boğmak için kızgın demirle derilerini dağladılar, yerden aldıkları kor ateşi sırtına koydular. Deriden çıkan kan ve

yağ közleri söndürdü. Hazreti Sümeyye ve Hazreti Yasir direklere bağlandılar, kırbaçlandılar. Hazreti Sümeyye işkence sırasında mızraklandı, Hazreti Ammar ellerinden ve ayaklarından develere bağlandı, develer ters istikametlere sürüldü. Karı ve koca şehit edildiler, İslam'ın ilk şehitleri oldular. Annesi ve babası gözleri önünde işkenceyle şehit edilen Hazreti Ammar kendinden geçti. Nehdiye Hatun ve kızı da eziyetlerden hissesine düşen payı aldı. Atılan dayaklardan Hazreti Zinnura'nın gözlerine perde indi. Geçici bir süre de olsa görmedi dünyayı. Müşrik diller sevinçle şakıdı:

"Gördün mü? Hubel kör etti gözlerini. Tanrılarımız Hubel'i, Lat'ı ve Menat'ı kutsasaydın bunlar gelmezdi başına."

O an gözleri görmese de gönül gözüyle gören Zinnura Hanım haykırdı.

"Allah gönlümdeki iman ateşini söndürmesin. Onun ışığı bana yeter."

Rabb'in bir mucizesi gerçekleşti. Gözleri görmeyen Zinnura Hanımın gözlerindeki perde kalktı. Müşriklerin kara olan yüzleri daha da karardı, sevinçle şakıyan dilleri lal oldu.

O günler Müşriklerin işkencelerinden herkes kendince nasiplendi. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Gül Peygamber, kendisini ölümüne koruyan Amcası Ebu Talib'e rağmen hakaretlere uğradı. Geçeceğe yollara dikenler, dikenli çalılar konuldu. İbadet için gittiği Kâbe'den tekme tokat kovuldu, yerlerde süründü. Hakaret olsun diye başına toprak saçıldı. Kâbe'de Rabbi'ne secdeye eğilmişken üzerine yeni kesilen bir devenin işkembesi konuldu, nefessiz

kaldı. Tesadüfen Kâbe'nin yanından geçmekte olan Hazreti Ebu Bekir, Resul kızı Hazreti Fatıma'nın çığlığına koştu, işkembeyi merhamet peygamberinin başından kaldırdı.

İşkencelerden her Müslüman gibi Hazreti Osman da nasiplendi. Bir gün Hazreti Osman'ın amcası Hakem bin Ebu'l As gerçeği öğrendi.

"Osman'ı ve arkadaşlarını çölde namaz kılarken gördük. Osman Muhammed'e (sav) tabi olmuş."

Amca Hakem hemen yeğeninin yanına geldi. Amca demek baba yarısı demekti ya, Osman'ın babası da küçükken ölmüştü ya! Yeğeninin başında durdu.

"Abdullah'ın yetimi Muhammed'e (sav) tabi olduğun, dinini değiştirip Müslüman olduğun doğru mudur?"

Hazreti Osman'ın özü gibi sözü de doğruydu.

"Evet."

Amca Hakem kızdı.

"Vazgeç bu inancından, dedi. İnkâr et Muhammed'i (sav). Lat'ı, Uzza'yı kutsa! Tanrımız Hubel'i yücelt. Soylu atalarının dinine dön."

Karanlıkla nur bir olmazdı. İman öylesi bir nurdu ki, öylesi büyük bir nimetti ki candan geçilir ondan geçilmezdi. Bunu da ancak imanın lezzetini tadan bilirdi. 'Hayır' cevabı, amca Hakem için işaretti. Hazreti Osman'ın işkence günleri başladı.

Mekke'de, inananlara işkence standarttı. Önce dil dökülür, tatlı dil ile iknaya çalışılır sonra azar, tehdit, dayak, aç bırakma,... devam edilirdi.

Amca Hakem, yeğenini bu dinden vazgeçirmek için önce dil döktü, vazgeçmeyince azar, tehdit, dayak, aç ve susuz bırakma… Sonra… Sonra kalın bir urgan aldı, yeğeni Osman'ı bir direğe sardı, bağladı.

"Bu dini terk etmedikçe seni çözmeyeceğim, sana su ve yiyecek de vermeyeceğim."

Hazreti Osman edep abidesi, terbiyeli, utangaç bir gençti. Eziyet etse de amcasına karşı saygıda kusur etmedi, sabretti.

Amca Hakem'in direğe bağlama, aç ve susuz bırakma ve dayaktan sonra bulduğu yöntem korkunçtu. Hazreti Osman'ı bir hasıra sardı. Hasırı ucundan tutuşturdu, duman verdi. Hazreti Osman'ın boğazı yandı. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Ciğerleri nefessiz kaldı. Teninde de nar gibi kızarıklar oluşmaya başladı.

Hazreti Osman imanın tadını almıştı. İmanın tadını alan nasıl vazgeçerdi ondan? İmanın ışığı ile nurlanan karanlığa nasıl razı olurdu? Sonsuz lezzeti tadan kişi, bir anlık yalancı lezzete feda eder miydi kendini? Sonunun yakıcı azap olduğunu bile bile vazgeçer miydi sonsuz mutluluktan? …

Vazgeçmedi Hazreti Osman. Yakıcı acıya ve boğucu öksürüğe rağmen ağzında dili oynadı.

"Eşhedü en la ilahe illallah. Ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resulüh.

Ben Şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur, Ben yine şahadet ederim ki Hazreti Muhammed (sav) Onun kulu ve elçisidir."

Bayıldı. Amca Hakem korktu. Öldü zannetti. Onun ölmesini de istemedi. Hazreti Osman'ı temiz havaya çıkarttı. Ayılması için üstüne su döktü. Ayılınca tekrar sordu.

"Aklın başına geldi mi? İnkâr edecek misin Muhammed'i (sav)? Lat ve Uzza'yı kutsayacak, tanrımız Hubel'i yüceltecek misin?"

Cevap, yine 'Hayır'dı. Amca Hakem artık pes etti.

"Ne halin varsa gör."

Amca Hakem'den sonra üvey baba Ukbe bin Ebu Muayt da yalvardı ona. Sonra bir süredir eşinden ayrılan ve yanında kalan annesi Erva girdi devreye.

"Osman'ım! Bu dini bırakmaz ve atalarının dinine dönmezsen seninle konuşmam, senin yüzüne bakmam, senin ne bir dilim ekmeğini yerim, ne de getirdiğin elbiseyi giyerim. Senin verdiğin suyu da içmem. Annenin aç ve susuzluktan ölmesini, sefil duruma düşmesini istemezsin herhalde."

Hazreti Osman, annesine de, akrabalarına da düşkündü. Öyle ki annesi Erva en zayıf yeriydi. Annesi de bilirdi bunu. Onun için en zayıf yeri ile, kendisi ile tehdit etmişti onu. Fakat Hazreti Osman'ın imanı hepsinden üstündü. Annesi kısa süreliğine de olsa, onu terk etti. Oğlunun kendisini, ayrı bir evde tek başına bırakmaya gönlünün el vermeyeceğini düşünmüştü.

"Gel, vazgeç bu inadından. Anneni perişan etme. Yemin ettim; Sen atalarının dinine dönmeden gelmem senin yanına. Ekmeğini yemem, suyunu içmem, getirdiğin elbiseyi giymem. Güneşten gölgeye geçmem. Gel, üzme beni. İnkâr et Muhammed'i (sav). Atalarının dinine dön. Tanrılarımızı yücelt…"

Hazreti Osman'ın sol yanı acıdı. Boğazı düğüm düğüm oldu. Bu ona, amca Hakem'in yaptığı işkenceden daha ağır geldi.

Mithat Bala

Hazreti OSMAN

Meleklerin kendisinden hayâ ettiği, edep ve hayâda zirveye çıkmış, cömert ve bağışlaması bol, akrabalarına düşkün, Resul'ün dostu, örnek bir devlet adamı ve örnek bir Müslüman…

Yaşarken cennetle müjdelenen şanslı sahabilerden…

"Eğer bir kızım daha olsaydı onu da sana nikâhlardım" övgüsüne mazhar olmuş, iki nur sahibi hayırlı bir damat…

Genç yaşta Kureyş'in en zenginlerinden biri oldu. İslam'la şereflendi. Müşriklerin tehdit ve işkencelerine rağmen dininden vazgeçmedi. Mekke'deki servetini, konumunu terk ederek eşiyle beraber Habeşistan'a ilk hicret edenlerdendi. Kısa sürede Medine'nin de en zenginlerinden oldu. Malıyla, Resulullah'a (sav) ve davasına en çok yardımda bulunanlardan biriydi. Hz Ömer'in tayin ettiği Şura'da üçüncü halife seçildi. İslam devletinin sınırları onun zamanında Endülüs'ten Orta Asya'ya ulaştı.

Hz. Osman'ın bugüne de ışık tutan ibretlik hayatını okuyacağınız bu romanda; Asr-ı Saadet'te gezecek, Resûlullah'ın (sav) dostlarıyla hemhâl olacaksınız.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512976

.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari